Ühel päewal tuli noor wõõrastemaja peremees wärwijameistri juure ja palus temaga nelja silma al rääkida.

„Kas see siis kohe peab sündima?“ küsis see.

„Mina olen parajaste töö juures!“

„Ast ei anna wiwitada!“

„Olgu siis, minupärast. Tulge nüüd!“ Okerti käed oliwad imeilusaste roheliseks wärwitud, nõnda et ta välja nägi nagu mõni rohiline hiiglakonn. Sellegipärast palus ta wõõrastemaja peremeest omas paremas toas enese wastu teisel pool lauda aset wõtta. „Noh, nüüd hakake westma!“

„Teie olete ju mõndagi terweks teinud —“ algas Prants arglikult.

„Toonaeile tegin naabrimehe härja terweks, sellega oli lugu õige paha. Ükski teine ei oleks teda jalgade peale aitanud.“

„Tean, jah tean ja sellepärast ma arwangi —“

„Et mina ka Teid jälle jalgade peale pean aitama? Tahan katsuda, haige Teie jo olete, Seakese-peremees, raskeste haige.“

„Haige?“ — küsis Hippel ja ajas omad pruunid silmad pärani lahti.

„Jah muidugi! Ju Teie tulite ehk minu käest nõuu küsima — wõi mitte?“

„Muidugi; aga mitte minu enese pärast.“

„Kelle pärast siis?“

„Kadri pärast!“

„Wõi nii, mis temal siis wiga?“

„Seda peate Teie kui arstiteadlane ommetegi teadma, isand Okert.“

„Kui ma kellegi olen läbi waatanud, siis muidugi; nina otsast ei saa ju kellegi haigust ära tunda, enne peab mulle haige olek ja järg täitsa teada antama.“

„Hea kül, meister Okert, ma seletan Teile seda. Teie ehk olete minu naese iseäralikku olekut juba tähele pannud.“

„Seda ma ei salga mitte.“

„Tema on nüüd nii tasane ja järeleandja, nagu ta enne ägiline ja kangekaelne oli.“

„Wäga õige! Ja sedasama wõib ka Teist ütelda.“

„Enne tegi ta Petriga nalja ja nüüd ei waatagi ta tema peale.“

„See wõib Teile ükskes armas olla.“ „Sellest ma ei räägigi. Enne ta heitis mulle alati ette, et ma palju jõon ja joon. Nüüd paneb ta kõige paremad palad minu taldriku peale ja toob pudeli kõige wanemat weini keldrist. Selle juures waatab ta märja silmadega ja kurwa näoga minu peale ja ei wõta ise palakestgi suhu, nii et ka minul jõogiisu ära läheb.“

„Hm, hm! Ootage aga!“ Okert ulatas käega suure raamatu järele ja hakkas lehti segama.

„Jah, — wäga äritatud närwid.“

„Mis selle wastu peab tegema?“

„See tahab enne järele mõtelda. Ega kõik ei sünni kõigile. Mina pean Teie abikaasat enne üsna ligidalt nägema ja teda katsuma. Lähitage tema siia.“

„Ta märkab seda ära ja ma ei tahaks mingi hinna eest teda araks teha.“

„Hm, hm! — nii õrn ei ole Teie enne ikka olnud.“

„Paraku mitte!“

„Sellepärast ei ole weel tarwis wana patuse nägu teha.“

„Aga kui kõige kallimale hädа ähwardab.“ „Noh, nii paha see lugu ju ka ei ole. Kes Teid kuuleb rääkiwat, Hippel, wõib — ärge pange mulle seda pahaks — tõeste arwata, et Teie oma pea juures wiga on. — Ommetegi tuleb mulle midagi meele: Teie perenaene lubas midagi wärwida tuua. Sel koral on kõige parem teda kuulata.“

„Tehke ta aga terweks, meister, siis wõite Teie minu käest nõuda, mis Teie tahate ja ma tõutan Teile tänulik olla kõik eluaeg.“

„Mis wõimalik, seda teen,“ wastas Okert ja tundis ennast tõeste auu wäärt olewat.

„Oma kõige raswasema sea toon ma Teile, kui Kadri palged jälle punaseks lähewad ja ta rõõmsaks saab.“

„Kui mina oma teodust tarwitan, siis sünnib see kõik ilma tagamõtteta. Oma kasu ma ei aja taga.“

„Muidugi, muidugi! Aga meiesugune tahab ju ka oma tänu üles näidata. Teie siis lubate asja ette wõtta?“

„Jah, minge nüüd rahuliste kodu.“ Hippel tahtis minna ja hakkas ust lahti tegema, pööris ruttu tagasi ja hüüdis: „Praegu pööris Kadri ümber nuka. Ta ei tohi mind näha, muidu ta mõtleb, et mina tema pärast siin olen, siis on kõik kadunud ja tema käest ei saa enam midagi teada.“